

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219010101
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219010101.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.01.2021, v trestnej veci proti obžalovanému B. a spol., pre prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/53/2019 zo dňa 28.10.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaným:

1/ B. nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom Z. XX, okr. I.,

2/ B. S., rod. T., nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom Z. XX, okr. I.,

u k l a d á :

1/ obžalovanému B. Podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. l/ Tr. zákona a § 37 písm. m/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona na výkon uloženého trestu zaraďuje obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

2/ obžalovanej B.,

Podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. l/ Tr. zákona a § 37 písm. m/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona na výkon uloženého trestu obžalovanú zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaných B. S. a B. S. vinnými zo spáchania prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

ako zákonní zástupcovia v dobe od 27.02.2018 do 29.06.2018 školského roku 2017/2018 a v dobe od 03.09.2018 do 19.09.2018 školského roku 2018/2019, v obci Z., okr. I., svoje deti - A. S., nar. XX.XX.XXXX, W. S., nar. XX.XX.XXXX, B. S., nar. XX.XX.XXXX a X. S., nar. XX.XX.XXXX, všetci trvalé bytom Z. XX, okr. I., s ktorými žijú v spoločnej domácnosti, vydali nebezpečenstvu spustnutia a umožnili im viesť záhaľčivý život tým, že nedbali o ich pravidelnú školskú dochádzku, pričom A. S. ako žiačka 7. ročníka Základnej školy s materskou školou v M., okr. I., v školskom roku 2017/2018 za uvedené obdobie celkovo vymeškala 390 neospravedlnených vyučovacích hodín, W. S. v školskom roku 2017/2018 a 2018/2019 ako žiak 7. ročníka na Základnej škole s materskou školou v M., okr. I., za uvedené obdobie celkovo vymeškal 168 neospravedlnených vyučovacích hodín, B. S. v školskom roku 2017/2018 a 2018/2019 ako žiak 6. ročníka na Základnej škole s materskou školou v M., okr. I., za uvedené obdobie celkovo vymeškal 181 neospravedlnených vyučovacích hodín a X. S. v školskom roku 2017/2018 a 2018/2019 ako žiak 5. ročníka na Základnej škole s materskou školou v M., okr. I., za uvedené obdobie celkovo vymeškal 138 neospravedlnených vyučovacích hodín.

Za to im súd, obom obžalovaným rovnako, podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona a § 54 Tr. zákona uložil trest povinnej práce vo výmere 300 (tristo) hodín.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal okresný prokurátor odvolanie, avšak len čo do výroku o treste, ktoré dodatočne aj písomne odôvodnil. Po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť, čo viedlo súd k uloženiu iného trestu než uložil obžalovaným v trestnom rozkaze zo dňa 01.03.2019, v ktorom obžalovaným uložil nepodmienečné tresty odňatia slobody, keď ako konštatuje v rozsudku, vzhľadom na prehlásenie obžalovaných súd dokazovanie nevykonával. Teda skutkový stav v čase rozhodovania o trestnom rozkaze a v čase vyhlásenia rozsudku súdu bol rovnaký, a predsa uložené tresty sú diametrálne odlišné. Z registra trestov oboch obžalovaných je zrejme, že dňa 11.05.2018 bol obom uložený trestným rozkazom v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/90/2018 trest odňatia slobody podmienene na 2 roky so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky do 29.05.2020. Teda obaja páchali vyššie uvedený prečin v skúšobnej dobe a pritom u oboch obžalovaných išlo o špeciálnu recidívu, keďže boli už odsúdení po 5-krát za ten istý prečin. Pokiaľ súd v odôvodnení rozsudku pri výmere trestu uvádza, že podľa vyjadrenia z miesta trvalého bydliska, sa obžalovaný snažia riadne vychovávať svoje deti a viesť ich k zodpovednosti, aj keď sa im to občas nedarí, mal by súd brať takýto dôkaz kriticky a posudzovať ho podľa logiky vecí. Ak rodičia za posledných 5 rokov sú 5-krát súdne trestaní za prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže, nemožno predsa tvrdiť, že riadne vychovávajú svoje deti a vedú ich k zodpovednosti. Súd tiež v odôvodnení rozsudku k trestu uviedol, že v skúšobnej dobe podľa vyjadrenia obžalovaných nastala náprava a deti riadne chodia do školy. Ak by si súd bol toto tvrdenie overoval, dospel by presne k opačnému výsledku. Už v čase rozhodovania na súde sa viedlo voči obžalovanému B. S. a B. S. trestné stíhanie pre prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona s poukázaním na § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zákona, keď za obdobie od 20.09.2018 do 02.10.2019 má syn X. 400 neospravedlnených hodín (čo predstavuje 4 mesiace školského roka), syn W. 136 neospravedlnených hodín a syn B. 128 neospravedlnených hodín. Dňa 04.12.2019 bola na obžalovaného B. S. a B. S. podaná obžaloba pre uvidený prečin. Uložené tresty sú neprímerane nízke a sú v rozpore s ustanovením § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým sú určené zásady ukladania trestov. Uložený trest neodradí iných od páchania rovnakého trestného činu, ani nevyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona trest má zabezpečovať ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní v ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Uložený trest obžalovaným B. S. a B. S. tieto náležitosti nespĺňa. Každý trest by mal mať aj preventívny a výchovný účinok. Trest má v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zákona odradiť iných páchatel'ov, aby spáchali obdobný trestný čin. Uložený trest však naopak nielenže neodradí ďalších páchatel'ov od páchania obdobného skutku, ale naopak, posmelí ich v tom, že ak sa o deti nestarajú a deti sú záškoláci, nepôjdu do väzenia. V praxi tak na súde ako aj v prípravnom konaní sa bežne stretávame so situáciou, že v 21. storočí obvinení musia mať advokáta, pretože sú negramotní, nevedia čítať ani písať. Ak chce spoločnosť tento problém riešiť, nie je možné tolerovať také veľké počty neospravedlnených hodín a nie v čase, keď z roka na rok v našom

okrese počet tohto trestného činu prudko stúpa. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste zrušil a uložil obom obžalovaným nepodmienečný trest odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby.

Obaja obžalovaní prostredníctvom v tom čase zvoleného obhajcu predložili písomné vyjadrenie k obsahu odvolania okresného prokurátora, v ktorom obaja zhodne uvádzajú, že sú presvedčení, že okresný súd pri ukladaní druhu a výšky trestu zohľadnil základné zásady pri ukladaní trestu a prihliadol nielen na priťažujúce okolnosti, ale aj na poľahčujúce okolnosti a preto o druhu a výške trestu rozhodol správne. Obaja obžalovaní sú presvedčení, že aj odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako okresný súd pri ukladaní druhu a výšky trestu a formálne odvolanie zamietne, pretože vykonaním uloženého trestu oboma rodičmi, obžalovanými sa dosiahne účel uloženého trestu ako aj iný prínos pre spoločnosť. Na základe včas podaného odvolania oprávnenými osobami postupoval krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupov konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Vzhľadom na to, že krajský súd v prejednávanej veci nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku (obžalovaní urobili vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku, pričom súd prvého stupňa ich vyhlásenie o vine riadne prijal a odvolanie bolo podané len čo do výroku o treste), preskúmal len napadnutý výrok rozsudku, teda výrok o treste a po takomto preskúmaní dospel k nasledovným záverom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Dokazovanie v tomto smere tak, ako ho vykonal okresný súd, bolo vykonané v potrebnom rozsahu a vytvorilo spoľahlivý podklad pre rozhodnutie o druhu o výmere trestu v posudzovanom prípade. Okresný súd tiež správne ustálil existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (§ 36, § 37 Tr. zákona - ich rovnomerný pomer) a v nadväznosti na to tiež podľa svojho právneho názoru v súlade so zákonom (§ 38 ods. 2 Tr. zákona) u obžalovaných určil druh trestu a jeho výmeru v zmysle, ako to uvádza v odôvodnení rozsudku, základných hľadísk a kritérií (§ 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona) rozhodných pre naplnenie účelu trestu, zohľadňujúc pritom aj pravidlo (ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona), že trest má postihovať len páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Zohľadňujúc doposiaľ uvedené v súhrne, krajský súd konštatuje, že v danom prípade, aby mohol konštatovať záver, že trest tak, ako bol uložený okresným súdom, je trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám pre ukládanie trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaných B. S. a B. S., okolnosti, za ktorých sa skutku dopustili, ako aj samotnú osobu obžalovaných (ich trestnoprávnu minulosť), mal za to, že bolo na mieste obžalovaným ukladať ako druh trestu - trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom vo výmere a so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku, čo bol aj dôvod pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku vo výroku o treste postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 2 Tr. poriadku.

V reakcii na odvolacie námietky okresného prokurátora, ktoré si osvojil aj krajský súd, potom len v stručnosti považuje za potrebné opätovne z obsahu vykonaného dokazovania sumarizujúc podstatné skutočnosti poukázať na nasledovné.

Z odpisu registra trestov vyplýva, ako to správne ustálil aj súd prvého stupňa že pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti bol obžalovaný B. S. 10-krát súdne trestaný a obžalovaná B. S. 6-krát, pričom o u oboch obžalovaných z toho 5-krát za totožnú trestnú činnosť ako v posudzovanom prípade a teda ohrozovanie mravnej výchovy mládeže podľa § 211 Tr. zákona. V ostatnom prípade boli obaja obžalovaní uznaní vinnými pre totožnú ako žalovanú trestnú činnosť v posudzovanom prípade a to trestným rozkazom Okresného súdu Bardejov zo dňa 11.05.2018 sp.zn.2T/90/2018, ktorým im opäť obom rovnako, bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmienečným odkladom ich výkonu na skúšobnú dobu dvoch rokov, kde skúšobná doba im uplynula dňom 29.05.2020, čo znamená, že skutku im kladeného za vinu v posudzovanom prípade sa obaja obžalovaní dopustili v čase plynutia skúšobnej doby.

Pre uvedený záver platíaci pre oboch obžalovaných rovnako - „o chronickom recidivistovi“ - nemá vplyv ani skutočnosť, že u obžalovaného B. S. v siedmich prípadoch a u obžalovanej B. S. v piatich prípadoch, z celkového počtu záznamov v registri trestov, platí fikcia neodsúdenia a teda, že sa na nich hľadí, ako keby odsúdení neboli, pretože „zahľadenie odsúdenia“ nemá vplyv na skutočnosť, že sa dopustili protiprávneho konania a to v takej intenzite, že naplnili skutkovú podstatu niektorého z trestných činov

uvedených v osobitnej časti Trestného zákona, pre ktorý boli právoplatným rozhodnutím súdu uznaní vinnými, pričom sa žiada zdôrazniť, že dominovala v predchádzajúcom období nielen žalovaná trestná činnosť, ale u obžalovaného B. S. aj úmyselná majetková trestná činnosť.

V osobe oboch obžalovaných teda ide o aj špeciálnych recidivistov, ako to správne uzavrel aj okresný prokurátor v odvolaní, ktorí sa opakovane dopúšťali totožného trestného činu (ohrozovania mravnej výchovy mládeže, okrem už uvádzanej majetkovej trestnej činnosti), čo naznačuje, že majú ľahostajný prístup k dodržiavaniu všeobecne záväzných právnych predpisov (zákonov) a všeobecne akceptovaných pravidiel správania sa a sú zjavne neschopní poučiť sa spred tým uložených trestov nespojených s priamym odňatím slobody.

Krajský súd totižto rovnako negatívne (ako okresný prokurátor) posudzuje postup okresného súdu v prípade obžalovaných, ak špecificky pre totožnú trestnú činnosť ako v posudzovanom prípade, bol obžalovanej B. S. už 2-krát ukladaný trest povinnej práce podľa § 54 Tr. zákona (sp. zn. 1T/43/2014, sp. zn. 2T/43/2017) a súčasne aj trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu pre žalovanú trestnú činnosť (sp. zn. 1T/161/2008, sp. zn. 2T/86/2013 a sp. zn. 2T/90/2018), rovnako tak v prípade obžalovaného B. S. už 2-krát mu dokonca bol ukladaný trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom (nepodmienený - sp. zn. 1T/161/2008 a sp. zn. 1T/43/2014), jedenkrát trest povinnej práce podľa § 54 Tr. zákona (sp. zn. 2T/43/2017) a súčasne aj 2-krát trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu pre žalovanú trestnú činnosť (sp. zn. 2T/86/2013 a sp. zn. 2T/90/2018), pričom obžalovaní sa aj napriek tomu v poradí po piatykrát dopustili rovnakého trestného činu (§ 211 Tr. zákona), preto je zrejmé, že ani trest povinnej práce, ani podmienený trest odňatia slobody, či dokonca trest odňatia slobody nepodmienený na nich nemal požadovaný želaný výchovný účinok a obžalovaní sa aj napriek tomu ďalšej a to rovnakej trestnej činnosti dopustili. Niet preto reálneho dôvodu sa domnievať, že práve tento krát už trest, ktorý nebude spojený s priamym odňatím slobody, bude trestom na nápravu obžalovaných a na ochranu spoločnosti trestom postačujúcim a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v ich starostlivosti, ako to opakovane uviedli, mali byť ešte tri maloleté vlastné deti, vrátane zvereného dieťaťa do ich starostlivosti ich dcéry A. S..

Okrem výrazne negatívneho hodnotenia osoby obžalovaných, je potrebné ešte zdôrazniť, že v čase, kedy sa mali dopúšťať žalovanej trestnej činnosti v posudzovanom prípade, mali už predsa z minulosti priamu skúsenosť s trestným stíhaním pre totožnú trestnú činnosť a vedeli teda, že sa dopúšťajú takýmto správaním protiprávneho konania, aj napriek tomu nezriadili nápravu, resp. nepožiadali o pomoc príslušné orgány v rozsahu ich kompetencií (sociálna kuratela, samotná škola, ktorú navštevovali maloletí), keďže ak im aj pomoc odborná bola ponúknutá, či poskytnutá, napr. v prípade syna W. (nar. XX.XX.XXXX), bola s nimi aj naďalej len minimálna spolupráca, či navrhované riešenia (špeciálna základná škola, či dokonca aj reedukačný ústav, ako hraničné riešenie) odmietali a na svoju obranu iba opakovane tvrdili, že deti riadne do školy pripravili a poslali, no tie ich nerešpektovali a do školy nešli. Pritom ani v jednom z týchto prípadov produkované dôkazy tieto jej tvrdenia nepotvrdzujú.

Naopak zo správ sociálnej kurately, ale predovšetkým školy, ktorú maloletí navštevovali je zrejmé, že jej spolupráca, bola so školou len minimálna, nereagovali na výzvy, nezúčastňovali sa rodičovských združení, ak sa aj do školy dostavili, zvyčajne až po výzve polície, no ich reakcia bola spravidla agresívna, kedy prenášali za svoje zlyhania zodpovednosť na pedagógov. Inak povedané, zjavne nejavili záujem o riadnu dochádzku detí do školy a teda o ich riadnu výchovu. Uvedené svedčí o tom, že ich správanie predtým ako začali vykonávať v inej trestnej veci za totožnú trestnú činnosť trest nespojený s odňatím slobody, nesvedčilo o tom, aby mali úprimný záujem pre zmenu svojho správania, ale aj správania detí.

Krajský súd považuje za potrebné ešte zdôrazniť, že objektom posudzovaného trestného činu ohrozovania mravnej výchovy mládeže § 211 Tr. zákona je záujem na riadnej výchove osôb mladších ako osemnásť rokov.

Pod pojmom záhaľčivý život sa rozumie parazitný spôsob života (páchanie trestnej činnosti, žobranie, skryté formy sexuálnych služieb ako zdroj príjmov, pričom sa sem zaraďuje aj dlhšie trvajúce záškoláctvo).

O umožnenie viesť záhaľčivý alebo nemravný život pôjde vtedy, ak sa osobe mladšej ako osemnásť rokov vytvoria podmienky na vznik nežiaducich návykov a sklonov (napr. ponechanie dieťaťa výchove ulicou, umožnenie dlhodobejšieho záškoláctva a pod.).

Osobitne pre okresným súdom v minulosti zvolený „benevolentný“ prístup, zjavne v rozpore s cieľom (účelom), ktorým sa má trestom dosiahnuť podľa zásad upravených v Trestnom zákone ochrana spoločnosti pred páchatelom, ale predovšetkým jeho náprava, pri určovaní druhu a výmery trestu v prípade obžalovaných B. S. a B. S. krajský súd uvádza, že cieľom alternatívnych trestov (medzi ktoré považujeme také druhy trestov, ktoré nie sú spojené s uložením trestu odňatia slobody spojeného s

jeho výkonom páchatel'a), je ponechať odsúdeného na slobode a uložiť mu taký druh trestu, ktorý bude pôsobiť preventívne proti páchaniu ďalšej trestnej činnosti, ochráni spoločnosť a v neposlednom rade uspokojí záujmy obetí trestného činu. Takéto tresty by mali upevniť v páchatel'ovi návyky a postoje potrebné k vedeniu riadneho života.

Pokiaľ obžalovaný B. S. má celkovo desať a obžalovaná B. S. má šesť záznamov v odpise registra trestov, z toho päť záznamov sa týka totožnej trestnej činnosti, ako v posudzovanom prípade, pričom obžalovanej B. S. ani v jednom prípade súd neuložil trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom, či obžalovanému B. S. už boli uložené ako trest povinnej práce, trest podmienený, resp. aj nepodmienený a oni sa opakovane aj naďalej dopúšťajú protiprávneho konania - cieľ (či filozofia) aplikácie alternatívnych trestov nebol zjavne v prípade obžalovaných ani len zďaleka dosiahnutý.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného, krajský súd potom prihliadajúc na jednotlivé hľadiská ukladania trestu, vyplývajúce z ust. § 34 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majú na zreteli aj už spomenutý účel trestu, vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona a to ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a to, že trest má súčasne iných odradiť od páchania trestných činov a má zároveň vyjadrovať aj morálne odsúdenia páchatel'a spoločnosťou, dospel k záveru zohľadňujúc nepriaznivú prognózu nápravy obžalovaných, ktorí neboli schopní sa poučiť z doteraz uložených trestov, u obžalovanej aj nespojených s odňatím slobody, že trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby (§ 211 ods. 3 Tr. zákona trestná sadzba šesť mesiacov až päť rokov) a teda u obžalovaného B. S. vo výmere 8 (osem) mesiacov, resp. u obžalovanej B. S. vo výmere 6 (šesť) mesiacov je trestom pre ich nápravu tak z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie trestom primeraným.

Krajský súd pri určovaní spôsobu výkonu uloženého trestu, u obžalovanej B. S. určil ústav na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, keďže pred spáchaním skutku v posudzovanom prípade nebola vo výkone trestu odňatia slobody, tak ako to predpokladá ust. § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona. A v prípade obžalovaného B. S. práve preto, že už vo výkone trestu odňatia slobody v posledných desiatich rokoch bol, podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona ho pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Toto boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd považoval odvolanie okresného prokurátora za dôvodné a preto zrušil postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 2 Tr. poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám obžalovaným trest uložil tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.